

ת"ד 2694/01/20 - מדינת ישראל נגד זוהר יחזקאל

בית המשפט לתעבורה תל אביב

ת"ד 2694-01-20 מדינת ישראל נ' יחזקאל
תיק חיצוני: 16008/2019

בפני כבוד השופטת בכירה אטליא וישקין
המאשימה מדינת ישראל
נגד
הנאשם זוהר יחזקאל

החלטה

מבוא

ביום 27.10.22, ערב יציאתי לשבתון, הודעתי לצדדים חלקו האופרטיבי של גזה"ד וזאת כדי למנוע מן הנאשם עינוי דין. עם שובי לעבודה, ולבקשת הסניגור, ניתן עיכוב ביצוע עונש המאסר (בדרך של עבודות שירות) עד להחלטת ערכאת הערעור.

בשל העובדה שחליתי במחלת הקורונה, נעדרתי מעבודתי תקופה של כעשרה ימים ולפיכך נימוקי גזה"ד, יישלחו לידיעת הצדדים היום.

זכות הגשת הערעור תמנה כמובן, ממועד הודעת נימוקי גזה"ד, לצדדים.

אשר לרישיון נהיגת הנאשם, לבקשת סנגוריתו הקודמת של הנאשם, הופקד רישיון נהיגת הנאשם ביום 26.1.22 במסגרת פסילה עד לתום ההליכים. ביום 18.7.22 ולבקשת סנגורו הנוכחי, הוארכה פסילת הרישיון מעבר ל- 6 החודשים הראשונים.

להלן נימוקי גזה"ד

הנאשם הורשע על פי הודאתו במיוחס לו בכתב האישום המתוקן.

המדובר בתאונת דרכים, אשר התרחשה בשעה 14:27 (שעת יום) - בהוד השרון. הנאשם, נהג מונית, החל בפנייה שמאלה תוך סטייה מנתיב וחסם דרכו של רוכב אופנוע (להלן הנפגע, הרוכב) - אשר הגיע מנגד. כלי הרכב התנגשו, כתוצאה מההתנגשות, הרוכב נלכד מתחת למונית כאשר ראשו מתחת לצמיג הרכב.

אשר לפגיעת הראש, כפי המתואר בעובדה 4 לכתב האישום:

"נהג הקטנוע המעורב נחבל בגופו חבלות של ממש - הובל לחדר טראומה כשהוא מורדם ומונשם עם חבלת ראש ללא דימום מוחי - מספר חתכים בקרקפת ובפנים, שבר בעצמות

ZYGOMA FRONTAL BONE . באזור ארובת עין ימין, שברים מרובים - שבר דחיסה בגג הארובה ושבר בזיגומה. בגבה ימנית - חתך עמוק מגיע עד לגולגולת. מרוטש, שוליים סובלים, באורך כ- 3 ס"מ, יורד מהמצח עד למרכז הגבה. שפה עליונה מימין - חתך עמוק כולל מוקצה, שריר ועור, מרוטש חוצה ורמילון ומגיע עד אזור הנחיר מימין. שיניים שבורות. הנפגע הורדם והונשם. בוצעו תפרים בקרקפת, גבה וכן בשפה עליונה - תפירה בשכבות. בבדיקת סי.טי. חזה הודגמו ממצאים ריאתיים התומכים ב- ASPIRATION PNEUMONITIS . במהלך אשפוזו במחלקת טיפול נמרץ כללי, קושי בהנשמה, עם לחצים גבוהים. הנפגע היה מורדם בבית החולים למעלה מ- 3 שבועות. לאחר כחודש ימים בטיפול נמרץ הומלץ לשיקום במסגרת אשפוז."

הוראות חיקוק המיוחסות לנאשם:

- סטייה מנתיב נסיעה בניגוד לתקנה 40 (א) לתקנות התעבורה, סמל סעיף 5438.
- נהיגה בקלות ראש, עבירה לפי תקנה 21 (ב)(1) לפקודת התעבורה (נ"ח) תשכ"א- 1961 + סעיף 38 (2) לפקודת התעבורה (נ"ח) תשכ"א- 1961 (2029).
- התנהגות הגורמת נזק, עבירה לפי תקנה 21 (ב) (2) לתקנות התעבורה תשכ"א - 1961 (2425).
- חבלה של ממש על פי סעיף 38 לפקודת התעבורה, עבירה לפי סעיף 38 (3) לפקודת התעבורה (נ"ח) תשכ"א- 1961 (9923).

הערך המוגן-

בעניינינו יש לקבוע כי הערך המוגן הינו שמירת חייהם ושלמות גופם של משתמשי דרך. כפי התיעוד הרפואי שהונח בפניי. פציעתו של הרוכב קשה מאד. עפ"י מסמכי הביטוח הלאומי שצורפו לטיעוני התביעה, מדובר בנכות צמיתה בדרגה של 71% כולל תוספת תקנה 15 - "נפגע איננו יכול לחזור לעבודה". כמו כן, יש ליתן משקל לכך שאין המדובר בנכות פיזית בלבד. אלא נגרמו בנוסף אף פגיעות נפשיות. מטבע הדברים, פגיעות אלו לא משפיעות "רק" על הנפגע עצמו, אלא,

פוגעות גם בסביבתו הקרובה - קרי בני משפחתו המצויים במחיצתו.

ראה בעניין זה סעיף 3 לטיעוני התביעה בכתב. - מידת הפגיעה בערך המוגן הינה גבוהה.

קביעת המתחם העונשי

בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, ראשית, יש לקבוע מתחם ענישה הולם לעבירה בנסיבותיה כאשר העקרון המנחה הינו עיקרון ההלימה. במילים אחרות - יש לבטא יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמתו של הנאשם ובין מידת העונש ורכיביו - אשר יוטלו על הנאשם.

בקביעת המתחם העונשי יש להתייחס, בראש ובראשונה לערך המוגן אשר נפגע.

הלכה ידועה היא שקיים מיתאם בין חומרת התוצאה הנזקית-הפגיעה, לבין חומרת הענישה. ככל שמדובר בפגיעה הכוללת אישפוז ממושך, פרוצדורות רפואיות, נכות צמיתה וכו' כך עולה רף הענישה בהתאם. ראה בעניין זה : עפ"ת 12-07-37974 סנדרוביץ' מדינת ישראל.

באשר למדיניות הענישה הנוהגת - בית המשפט העליון ובתי המשפט המחוזיים התוו מדיניות ענישה לפיה בעבירות של גרימת תאונות דרכים שתוצאותיהן חמורות, יושתו על נאשמים עונשים חמורים לרבות עונש מאסר בפועל אשר יכול וירוצה גם בדרך של עבודות שירות בצד פסילות ממושכות, גם כאשר מדובר בנאשמים נורמטיביים. לעיתים, במקרים מתאימים, אף נגזר עונש מאסר לריצוי בין כותלי בית הסוהר.

התאונה הנדונה בפני דומה לתאונה אשר נדונה ברע"פ 8588/16 משה רז נ' מדינת ישראל.

הנאשם הורשע בעבירות של נהיגת רכב בקלות ראש וברשלנות, סטייה מנתיב, נהיגה במהירות בלתי סבירה, וגרימת תאונת דרכים שתוצאתה חבלה של ממש. הנהיגת המעורבת נחבלה בגופה, בפניה ובראשה, נאלצה לעבור 3 ניתוחים, ובהמשך נזקקה לשיקום ביתי כחצי שנה והסתייעה בקביים בהליכה (אך לא נטען כי הינה סיעודית). בימ"ש קמא גזר על הנאשם 6 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, פסילה בפועל למשך 36 חודשים, ועונשים נלווים. ערעור הנאשם על חומרת עונשו ובקשת רשות ערעור נדחו.

ברע"פ 458/15 מחבוש נ' מדינת ישראל (22.01.15), המבקש בעל עבר תעבורתי שאינו מכביד, הורשע בעבירות של נהיגה בקלות ראש, סטייה מנתיב נסיעה, אי שמירה על הימין, גרימת תאונת דרכים שתוצאתה חבלה של ממש. בית המשפט קבע שרשלנותו של הנאשם הינה בדרגה גבוהה. כתוצאה מהתאונה, נהג הרכב המעורב שעמד על השול הימני מחוץ לרכבו נפצע באופן קשה (קטיעת כף רגל ושברים בירך) אשר הותיר אותו נכה (אך לא נטען כי הינו סיעודי). בית המשפט קמא גזר עליו 8 חודשי מאסר בפועל, פסילה בת 3 שנים וקנס בסך 3,000 ₪. בערעור הופחת עונש המאסר ל- 4 חודשים וזאת בעיקר נוכח עברו המקל של הנאשם. בקשת רשות ערעור נדחתה. בעפ"ת (באר שבע) 27985-02-20 מדינת ישראל נ' יעקובסון (29.7.20).

המשיב הורשע על פי הודאתו בעבירות של נהיגה רשלנית, במצב השולל שליטה ברכב, סטייה מנתיב נסיעה וגרימת תאונת דרכים שתוצאתה חבלות של ממש. לנהג המעורב נגרמו חבלות של ממש בדמות פגיעה מוחית, שברים בצלעות,

שברים בעצם הירך ובקרוסוליים, הוא הובהל לבית חולים במצב קשה, כשהוא מורדם ומונשם, נזקק לסדרת ניתוחים לקיבוע השברים ולשיקום נשימתי ונוירולוגי. נגרם לנפגע נזק בלתי הפיך, נכות בשיעור 100% ורתוק לכסא גלגלים. בית משפט קמא קבע כי מתחם העונש הולם נע ממאסר מותנה ולעד למאסר שיכול וירוצה בדרך של עבודות שירות וכן פסילה בת 7-48 חודשים וענישה נלווית וגזר על המשיב מאסר מותנה, פסילה בת 11 חודשים, בניכוי 60 ימי פסילה מנהלית, פסילה מותנית, של"צ בהיקף 250 שעות; צו מבחן למשך שנה; פיצוי בסך 2,000 ₪ לנפגע וקנס בסך 500 ₪.

בית משפט המחוזי קיבל את הערעור, קבע כי מתחם העונש ההולם בשקלול רשלנותו הבינונית של הנאשם והחבלות הקשות מאוד לנפגע, נע מעונש מאסר שתחתיתו במספר חודשים שיכול וירוצו בדרך של עבודות שירות, ועד 18 חודשי מאסר בפועל, וכן פסילה בפועל בת שנים וגזר על המשיב 4 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, תוך שציין כי העונש קל יחסית לעונש שראוי היה להיגזר עליו בערכאה הדיונית, 30 חודשי פסילה בפועל, ביטל את רכיב השל"צ ולא התערב ביתר הרכיבים על אף שביקר את סכום הפיצוי שנפסק בהיותו בבחינת "לעג לרש".

לעניין השפעת התוצאה של פציעה קשה על הענישה יש לאזכר עניינו של קרני. רע"פ 2564/12 קרני נ' מדינת ישראל. מדובר בנאשם, נהג אוטובוס מקצועי, בעל ותק נהיגה רב שלמעלה מ-25 שנה. לחובתו נרשמו במרוצת כל שנות נהיגתו 5 הרשעות (כולן, להוציא אחת, מסוג ברירות קנס קרי, עבירות קלות). הנאשם גרם לתאונת דרכים עת לא ציית לרמזור אדום תוצאה התאונה היתה פציעה קשה למעורבת ולבתה הקטינה אולם, המדובר בתוצאות "הקלות" משמעותית מהפציעה הנדונה בפני.

ביהמ"ש לתעבורה סבר כי העונש הראוי הינו עונש של 6 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות ושנתיים פסילה (בין שאר העונשים). בעפ"ת 23981-11-11 כב' בית המשפט המחוזי, הפך החלטת ביהמ"ש קמא וקבע כי על הנאשם לרצות עונש של 6 חודשי מאסר בין כותלי בית הסוהר! כב' בית המשפט העליון מצא לנכון לקצר תקופת המאסר ל-3 חודשים אולם לא שונתה הקביעה כי המדובר במאסר ממש ולא במאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות. תקופת הפסילה הוגדלה ל-40 חודשים ומניינם מיום שחרורו! (שאר העונשים נותרו בעינם). יש לשוב ולהדגיש כי המדובר בנהג מקצועי אשר עברו התעבורתי ראוי לציון.

בהחלטת כב' שלושת שופטי בית המשפט העליון, אזכרו דבריו של כב' המשנה לנשיא חשין: ברע"פ 3764/05: "במקרים של גרימת חבלות אשר אך כפשע ביניהן לבין גרימת מוות, יש הצדקה להקיש מן העונש המינימלי הקבוע במקרה של גרם מוות ברשלנות תוך שימוש ברכב - הוא עונש של שישה חודשי מאסר בפועל, לפי סעיף 64 לפקודת התעבורה - ולגזור עונש מאסר בפועל. העובדה כי לעיתים הקלו בתי המשפט המחוזיים בעונשם של עבריינים שהורשעו בגרימת חבלות וביטלו עונשי מאסר בפועל אשר נגזרו עליהם, אין בה כדי ללמד על רמת הענישה המקובלת. אדרבא, בית משפט זה חזר והזהיר את בתי המשפט המחוזיים לא אחת כי אל להם להקל בעונשם של עברייני תנועה" (רע"פ 3764/05 בן זויה נ' מדינת [פורסם בבנו]).

בענין פציעות קשות, יש להפנות לרע"פ 3616/13 רמו רז נ' מדינת ישראל בו אישר כב' ביהמ"ש העליון 8 חודשי מאסר, פסילה למשך 5 שנים כאשר תוצאת התאונה הינה 75% נכות לאחד משני הנפגעים. יש להדגיש כי רמו הוגדר כ"בגיר צעיר" ולמרות העובדה שקטגוריה זו זוכה להקלה עונשית מחמת היותה "בתפר" שבין נערות לבגרות, נשלח למאסר

מאחורי סורג וברזל! (העבירה שיוחסה לו היתה פגיעה בהולכי רגל ע"י מעבר חציה).

עפ"ת מחוזי ת"א 8596-06-17 יוסף כהן צדק נ' מדינת ישראל הנאשם סטה עם רכבו לנתיב הנגדי ופגע ברוכב אופנוע אשר נותר משותק. נאשם נורמטיבי ללא עבר תעבורתי!!! אושר עונש של 8 חודשי מאסר בפועל ו-5 שנות פסילה.

כאמור לעיל בעניין החומרה ששיש לנהוג בענישה במקרים של גרם תאונות דרכים המותירות פגיעות חמורות (חבלות "של ממש" קשות), לענישה הקבועה בצד תאונות דרכים שהסתיימו בגרם מוות ברשלנות, נכתבו דברים ברורים ברע"פ 2564/12 יחיאלקרני' מדינת ישראל, הנ"ל. ראה בנוסף-רע"פ 1584/12 יאירשמירנ' מדינת ישראל ורע"פ 3764/12 בןזויהנ' מדינת ישראל, הנ"ל.

לנגד עיני פסיקת כב' השופטת הבכירה נגה אהד בעפ"ת 33289-03-14 אשר אישרה גז"ד של ביהמ"ש לתעבורה בתיק 4801-08-12 בו נגזרו על הנאשם 9 חודשי מאסר בפועל ופסילת רשיון נהיגה למשך 6 שנים.

כאשר גם במקרה זה תוצאת התאונה היתה פגיעה קשה למעורבת.

ולענייננו - הריני קובעת כי המתחם העונשי נע בין מאסר לתקופה שהינה ברת המרה בעבודות שירות, לבין 10 חודשי מאסר.

הריני קובעת שהמתחם העונשי לגבי פסילת רשיון נהיגה נע בין 30 חודשי פסילה לבין 5 שנות פסילה.

כל זאת בצירוף עונשי מאסר ופסילה מותנים וקנס. לעתים בתוספת פיצוי עונשי.

בית המשפט ער לתיקונו העובדתי של כתב האישום המייחס לנאשם סטייה מנתיב (הוראות החיקוק שונו בהתאם), אך במקביל, יש להדגיש כי כפי כתב האישום המתוקן, התאונה התרחשה שעה שהנאשם החל תמרון פנייה לשמאל ולפיכך עליו החובה לוודא שתמרון זה, איננו מפריע לשאר משתמשי הדרך.

התאונה התרחשה בשעת יום והיה על הנאשם להבחין מבעוד מועד ברוכב ולהימנע מסטייה לנתיב הגעתו של הנפגע.

מסיבה זו, הריני קובעת כי רף הרשלנות הנו בינוני-גבוה.

אין בפני כל הסבר מניח את הדעת מדוע כשל הנאשם מלהבחין ברוכב. אין באמירתו הסתמית של הסנגור בטיעוניו לעונש כי לנאשם רשלנות תורמת בגין מהירות נסיעתו כדי להוות הסבר מספיק לעניין הרשלנות. טענה זו לא נתמכה ולו בבדל ראיה או בהפניה לחומר החקירה.

עתירתם העונשית של הצדדים

התביעה טענה למתחם ענישה שנע בין מאסר של מספר חודשים עד ל- 20 חודשי מאסר וביקשה לגזור על הנאשם מאסר שלא יפחת מ- 10 חודשים מאחורי סורג ובריח, 12 חודשי מאסר מותנה למשך 3 שנים, פסילה שלא תפחת מ- 5 שנים ופסילה מותנית בצד פיצוי הנפגע בסכום שלא יפחת מ- 50,000 ₪.

התביעה בחרה לצרף לטיעוניה נספחים ובהם אסופת מסמכים רפואיים בדבר הטיפולים שעבר הנפגע וכן, תיעוד פרוטוקול וועדה רפואית מטעם הביטוח הלאומי. כמו כן, קביעת 71% נכות צמיתה.

טיעוני ההגנה

הסנגוריה לא התייחסה לסוגיית מתחם הענישה, ויודגש, גם לאחר קבלת טיעוני התביעה בכתב, לא נשלחו על ידי ההגנה טיעונים נוספים בסוגיה או בשאלת רמת הפגיעה בנאשם, למרות שבית המשפט כתב מיוזמתו בהחלטה מיום 8.6.22.

"הסנגוריה רשאית לצרף מסמכים וטיעונים נוספים."

למען הסר ספק, אציין כי ההגנה לא חלקה על טיעוני התביעה בעניין מצבו הרפואי של הנפגע בין בסמוך לאחר התרחשות תאונה ובין לגבי מצבו העדכני.

בטיעוני הסנגור ניכר כי גורלו של הנאשם נגע לליבו. הסנגור שם את הדגש על אישיותו החיובית של הנאשם וכן ביקש לראות בו נהג למופת בשל העובדה שהרשעותיו היו מועטות - לדבריו - כשל רק ב 9 הרשעות אשר ממילא נמצאות בהתיישנות. מסיבה זו וכדי להסיר כל ספק, אציין כי גזר הדין ניתן תוך הנחה והתייחסות לכך שאין לחובת הנאשם כל עבירות שהן!

הסנגור התייחס לאמור בתסקיר לעניין העובדה שרעיית הנאשם סובלת מדיכאון. (התסקיר מדבר על קשיים רגשיים, לפי דברי הנאשם עצמו. לא הוצג בפני כל מסמך התומך בטענה זו). הסנגור טען להתחשבות מרבית במצבו המשפחתי של הנאשם ובעובדת היותו מפרנס יחיד.

דברי הנאשם

הנאשם שיתף כי מתקשה בפרנסתו ואף מתקשה לתמוך בבנו הבגיר הלומד במכללה. הנאשם סיפר כי לעיתים נפגש עם הנפגע ולדבריו: "הוא מחבק ומנשק אותי" במקביל טוען: "הוא במצב טוב אבל הוא לא בא כי הוא מפחד לדבר עם אנשים זרים" אמירה זו של הנאשם עולה בקנה אחד עם האמור בתיעוד הרפואי בדבר ההשלכות הנפשיות של התאונה על הנפגע ומפאת צנעת הפרט, לא אוסיף לפרט בסוגיה זו. באופן מפתיע ובניגוד למתואר בתסקיר, לא שמעתי מפי הנאשם ולו מילה אחת של אמפתיה, כלפי הנפגע... במקביל מצאי בתסקיר התייחסות לסוגיה זו.

מיקומו של הנאשם במתחם הענישה

נתתי דעתי לרף הרשלנות שהוא כאמור לעיל - בינוני-גבוה

עפ"י הנובע מהתסקיר, הנאשם עסק שנים בתחום הבניה ובחמש השנים האחרונות עבד כנהג מונית- עוסק עצמאי.

היותו נהג מקצועי הינה נסיבה המעלה את רף הדרישות ואת סטנדרט הנהיגה הנדרש מהנאשם.

חובת הזהירות המושגית הנדרשת מנהג מקצועי הינה חובת זהירות מוגברת.

ובראי הפסיקה :

רע"פ 960/07 יחזקאל כהן נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] :

"יתרה מכך, עובדת היותו של המבקש נהג מונית עומדת לרעתו, היות ודווקא ממי שנוהג במשך שעות רבות מדי יום ואחראי לבטיחותם של הנוסעים ברכבו, נצפה להקפדה יתרה על כללי התנועה".

בש"פ 1879/07 בני שלו נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] :

" היותו של העורר נהג-מונית במקצועו עומדת לחובתו ולא לזכותו וזאת מאחר שהעובדה שהוא נמצא שעות רבות בכביש מגבירה את מסוכנותו לציבור ומצדיקה את הצורך בתקופת צינון בטרם יחזור לנהוג".

רע"פ 8102/06 ויאצ'סלב רפאילוב נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] :

"עובדת היותו של המבקש נהג מונית עומדת לרעתו, היות ודווקא ממי שנוהג במשך שעות רבות מדי יום ואחראי לבטיחותם של הנוסעים ברכבו, נצפה להקפדה יתרה על כללי התנועה (ראו רע"פ 8839/05 עמוס ראובן נ' מדינת ישראל (לא פורסם) [פורסם בנבו]).

בבש"פ 4744/06 יחיאל יהושוע נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] :

"העובדה שהינו נהג מקצועי פועלת במידה רבה לחובתו וכבר נפסק כי: "דווקא באדם, אשר נמצא שעות רבות על הכביש, טמונה סכנה רבה יותר לפגיעה באחרים באם יתרשל ויש מקום להביא גורם זה בחשבון".

ראה דברי כב' הש' ג'ובראן, רע"פ 8839/05 עמוס ראובן נ' מ"י (פורסם בנבו) (10.01.06): " איני רואה גם מקום להקל בעונש בשל היות המבקש נהג מקצועי, המתפרנס מנהיגה. דווקא באדם, אשר נמצא שעות רבות על

הכביש, טמונה סכנה רבה יותר לפגיעה באחרים באם יתירשל ויש מקום להביא גורם זה בחשבון"]

על חובת הזהירות המוגברת המוטלת על נהג מקצועי - בעניין זה נקבע ברע"פ 698/14 אלג'בור נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] (מיום 25.3.14): **"...המבקש הוא נהג מקצועי, ממנו נדרשת רמת זהירות גבוהה במיוחד."**

בע"פ 1802/17 ג'מאל אבו סיאם נ' מדינת ישראל נאמר בהקשר זה כי: **"ראוי אף לחזור ולומר את המובן מאליו, כי ההקפדה על כללי הנהיגה חלה על כל נהג האוחז בהגה ללא יוצא מן הכלל. עם זאת, חשוב להדגיש כי הקפדה זו חלה ביתר שאת על הנהגים המקצועיים המצויים תדיר על הכביש, ובכלל זה על נהגי ההסעות האחראים גם לשלומם וביטחונם של ציבור הנוסעים, ועל נהגי רכבים כבדים שהם "כלי רכב רב עוצמה שכוכד משקלו כך כובד האחריות המונח על הנהג בו"**

"על נהגים מקצועיים אלה מוטלת אחריות מוגברת לנהיגה קפדנית" (רע"פ 5423/11 סוואחרה נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה ח (26.7.2011)).

המלצת שירות המבחן:

מטבע הדברים, שירות המבחן מתמקד בנאשם עצמו, בנסיבותיו, בהפנמת העבירה ובסיכויי שיקומו. שירות המבחן איננו מתיחס לנזקי הנפגע לסבלו ולשאר שיקולים אותם אמור ביהמ"ש לשקול ובכללם אינטרס הציבור. לא מצאתי מקום לקבל המלצת שירות המבחן להטלת של"צ באשר איננה נותנת ביטוי הולם לנורמות ענישה אשר נקבעו בפסיקה לתאונות כגון זו הנדונה בפני.

רשלנות תורמת

לבד מאמירת אגב סתמית במסגרת טיעוני ההגנה לעונש, בדבר רשלנות תורמת של המעורב שהתבטאה בנהיגה במהירות - לא הובאה בפני ולו ראשית ראיה בסוגיה זו.

הריני קובעת מפורשות כי אין בפני כל ראיה בדבר רשלנות תורמת ולפיכך בקביעת העונש לא הובא שיקול זה במניין השיקולים הרלוונטיים למדידת עונשו של הנאשם.

שיקולים לקולא:

לזכותו של הנאשם הודאתו באשמה. יש לזכור כי הודאה זו חסכה הטרחת הנפגע לעדות בביהמ"ש ומנעה ממנו הצורך לשיחזור הטראומה.

יש לתת משקל משמעותי לכך שוותק הנהיגה של הנאשם משנת 1986 ואין לחובתו עבירות. בכך מצאתי נימוק משמעותי לזכותו של הנאשם ולהקלה בעונשו. הנאשם אף השכיל להסכים לפסילת רשיון נהיגתו עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו ואף מעבר לששה חודשים. בכך אני רואה הוכחה להפגמת טעותו ובהתאם - יש לראות בכך נימוק להקלה בדין.

מהנימוקים המנויים לעיל, מצאתי לדחות את עתירת התביעה להשתת עונש מאסר לתקופה של 10 חודשים ולריצוי המאסר בין כותלי בית הסוהר.

הריני יוצאת מנקודת הנחה שאכן התאונה הרעה משמעותית את מצבו הכלכלי של הנאשם וגרמה לקושי כלכלי ניכר כתוצאה מכך שערב קרות התאונה, פרנסתו היתה על הנהיגה. מסיבה זו ובחריגה מנורמת הענישה המקובלת, נמנעתי מלגזור על הנאשם קנס כספי. במקביל, הריני יוצאת מנקודת הנחה לפיה פיצויו המלא של הנפגע יעשה במסגרת הליך אזרחי ולא מצאתי מקום להטיל פיצוי עונשי.

עינוי דין:

בשולי הנימוקים אציין כי הדיון בתיק זה החל ביום 2.6.20 בפני כב' השופטת שלזינגר שמאי. משנבצר ממנה לישב בדין למשך תקופה, הועבר התיק לטיפול. הדיונים נדחו מספר פעמים לבקשת סנגוריתו הקודמת של הנאשם וזאת לנוכח מגעים בין הצדדים. במסגרת הסדר טיעון ראשוני- תוקן כתב האישום והנאשם נשלח לקבלת תסקיר. כמו כן נשלח לקבלת חו"ד הממונה, אך הנאשם לא התייצב בפני הממונה, עובדה שהצריכה דחית הדיון. במקביל, בחר הנאשם להחליף יצוגו. (למען הסר ספק אציין כי החלפת היצוג לא הצריכה דחית דיון והסגור הנוכחי השכיל "להכנס בנעלי קודמתו"). בשלב הטיעונים לעונש נתבקשה דחיה ע"י התביעה אשר לא היתה ערוכה לטיעון לעונש ותחת זאת, במועד סמוך, הוגשו טיעונים בכתב.

מן המפורט לעיל יש להסיק כי לא נגרם לנאשם עינוי דין המצדיק הקלה בגזה"ד באשר התמשכות ההליכים היתה רובה ככולה ביוזמת ההגנה.

זכות ערעור תוך 45 יום לביהמ"ש המחוזי.

ניתנה היום, י"ז שבט תשפ"ג, 08 פברואר 2023, בהעדר הצדדים.